

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

“Τα Μαυρόασπρα Δάκρυα του Έρωτα”

Κείμενο-σκηνοθεσία-εικαστική διαμόρφωση χώρου: Κωνσταντίνος Γεωργίου.
Ερμηνεύει η Τζένη Γαϊτανοπούλου.

ΤΟ ΔΡΩΜΕΝΟ άρχιζε με την αναζήτηση του χώρου. Ακόμα και οι οδηγίες έμοιαζαν με το κυνήγι θησαυρού. Πρώτα έπρεπε να βρούμε τον Πεντάδρομο, μετά το Φάρο, μετά το Τρίστρατο και εκεί –το παλιό Χάνι. Το παιχνίδι συνεχίζεται στο εσωτερικό. Οι τόποι, το Δωμάτιο της Ανάγνωσης, το Δωμάτιο της Απόλυτης Ακινησίας, η Συσκατισμένη Αίθουσα, ο Σκοτεινός Σιωπηλός Θάλαμος της Γραφής. Ο Κωνσταντίνος Γεωργίου στην πόρτα, παραλαμβάνει, οδηγεί. Ψυχοπομπός. Οι εικαστικοί προθάλαμοι της θεατρικής πράξης προετοιμάζουν και προειδοποιούν. Η κάθοδος μας σημαίνει διείσδυση στο βάθος του άκρως προσωπικού χώρου του δημιουργού, στη μνήμη, στον τρόπο σκέψης, στο πραγματοποιημένο του όνειρο. Στο τέλος της διαδρομής συναντάμε την Τζένη Γαϊτανοπούλου. Μπαίνουμε όπως σε μαντείο. Το κείμενο ακούγεται πρώτα ηχογραφημένο. Γράφεται σχεδόν χωρίς να το συνειδητοποιήσουμε στη δική μας μνήμη, λειτουργεί πριν η ηθοποιός αρχίσει να μιλά. Και μόλις μιλήσει, αρχίζουμε να αναγνωρίζουμε αυτά που ακούγαμε και μ' αυτό τον τρόπο σαν να παίρνουμε μέρος στην εκτέλεση. Είμαστε τόσο πια “μέσα”, τόσο απορροφημένοι στους ήχους του κειμένου, θα θυμηθούμε τον έξω κόσμο μόνο όταν σταματήσει η ροή των λέξεων.

Αναρωτιέμαι πώς θα επικοινωνούσα με το κείμενο αν το έβλεπα γραμμένο, δηλαδή βουβό. Σίγουρα θα ξεχώριζα κάποια κομμάτια, ως “ποιητικότερα”, θα έβλεπα κάποια άλλα ως συνδετικά και λιγότερο φορτισμένα με νόημα και συναίσθημα, θα διέκρινα πιο καθαρά τις ραφές μεταξύ των αποσπασμάτων από το “βιβλίο” της συγγραφέως και των βιωμάτων της, θα αποκρυπτογραφούσα ίσως κάποιους γρίφους. Θα έχανα όμως τη μουσική της εκτέλεσης.

Μερικές φορές δικρινούμε στους συνανθρώπους μας πάθος τόσο δυνατό που μόνο συγκίνηση και σεβασμό μπορεί να προκαλέσει. Πάθος αυτοέκφρασης. Αυτό το «θέλω να σας το πω», το σπάσιμο της διακριτικής σιωπής και το τσαλάκωμα της ασφαλούς ψευδοαξιοπρέπειας είναι αξιολάτρευτα ειδικά όταν πέρχονται από μη επαγγελματία. Ο Κωνσταντίνος Γεωργίου ήθελε να εκτεθεί. Ήθελε να ακούσει τους ήχους του γραπτού του. Ήθελε να τους ακούσουμε, να τους δούμε, ήθελε να μας εμπλέξει. Έτσι ποθούν οι συνθέτες να

ακούσουν το έργο τους σε εκτέλεση από δεξιότεχνες μουσικούς. Το κείμενο προοριζόταν να ειπωθεί. Και ειπώθηκε από την Τζένη Γαϊτανοπούλου με την απαιτούμενη μουσικότητα, μυστικότητα και σοβαρότητα.

Στο τέλος ο συγγραφέας -σκηνοθέτης και εικαστικός παρουσιαστής του θεατρικού δρώμενου “Τα Μαυρόασπρα Δάκρυα του Έρωτα” μπήκε και ο ίδιος στο όνειρό του. Ο Κωνσταντίνος Γεωργίου τραγούδησε. Στάθηκε στην πόρτα του θεατρικού θαλάμου και τραγούδησε. Έμοιαζε με αγιογράφο που βάζει και τη δική του μορφή στην εικόνα που ζωγράφισε. Χαίρομαι ότι έτυχε να είμαι μεταξύ των παραληπτών αυτού του μηνύματος. Ο αποστολέας του έκανε θέατρο... και το ‘ριξε στο γιαλό ακριβώς με την ίδια λογική που κάποιοι κάνουν το καλό και το ρίχνουν στο απέραντο, αυξάνοντας μ' αυτό τον τρόπο τη θετική ενέργεια (συγγνώμη για την τετριμμένη έκφραση και σκέψη). Η πνευματική ενέργεια του τόπου ενισχύθηκε τα τρία τριήμερα στο Τρίστρατο.

Φαντάζομαι τη διαδικασία του της διάλυσης του “ονείρου”. Τον Κωνσταντίνο Γεωργίου να ξεκρεμάζει την ανάποδη καρέκλα και να μαζεύει τα σιωπηλά πια αντικείμενα. Λυπάμαι που δεν τον είδα να το κάνει. Και αυτή η πράξη πρέπει να ήταν υψηλής θεατρικότητας. ●